

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123011447
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123011447.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliáša a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Milana Straku v trestnej veci proti odsúdenému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom A. – D. E., F. X/X, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, na neverejnom zasadnutí dňa 25. januára 2024 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 75Pp/29/2023 zo dňa 15. novembra 2023 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného z
a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. novembra 2023, sp. zn. 75Pp/29/2023, bolo rozhodnuté tak, že podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 67 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 415 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) sa návrh odsúdeného A. B. C. o podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietla.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože odsúdený na verejnom zasadnutí zhlásil do zápisnice proti nemu sťažnosť, ktorú dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„Podávam sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 15.11.2023 pod sp. zn.. 75Pp/29/2023-37. Dávam na vedomie súdu vyššej inštancie fakt, že dôvody zamietnutia môjho návrhu nie sú objektívne.

Prvým dôvodom zamietnutia je údajné možné riziko mojej recidívy vo vzťahu k mojej trestnej minulosti. Mám za to, že výpis resp. odpis z registra trestov má mať skôr informačný charakter a nemá priamo ovplyvniť rozhodnutie, teda zamietnutie návrhu, lebo je evidentné, že z hodnotenia ústavu vyplýva, že nastala zmena k pozitívnemu u odsúdeného, či sa jedná o pracovné návyky alebo dodržiavania nariadení, čo môže samo o sebe vytvárať dojem o náprave, resp. zmene charakteru odsúdeného za dobu výkonu trestu sedem rokov od vzatia do väzby.

Druhým dôvodom je slabé sociálne zázemie. Chcem sa touto cestou ospravedlniť súdu prvého stupňa, že nie som rodičom na krku a viac ako dvadsať rokov žijem sám, pardón za sarkazmus. (Súd mi vytýka nespĺnenie nespĺniteľných vecí – odpis z registra trestov, nevykonanie vykonanej a zrušenej páky, nedostatočný kontakt s rodinou?).

Tretí dôvod zamietnutia je odmietavý postoj k ochrannému liečeniu, kde zabudol súd poznamenať, že v roku 2014 som liečenie absolvoval (sp. zn. 3T/55/2013), bolo mi zmenené na ambulantné a po takmer desiatich rokoch ukončené, nakoľko psychológ konštatoval, že liečba bola kontraindikovaná.

Súd prvého stupňa ale opomenul trojročný probačný dohľad, bagatelizoval to, že odsúdený má trvalé bydlisko a zamestnanie po výkone trestu.

Navrhujem, aby KS Trenčín vrátil vec súdu I. stupňa na opätovné rozhodnutie, poprípade sám rozhodol.“

Odsúdený do konania neverejného zasadnutia krajského súdu písomne doplnil svoju sťažnosť, pričom uviedol, že dáva na vedomie krajskému súdu, že po rozhodnutí okresného súdu došlo k zmene

v hodnotení ústavu na výkon trestu, čo považuje za podstatné pre rozhodnutie o jeho sťažnosti voči rozhodnutiu o návrhu o jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. Okresný súd postupoval procesne správne, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tak mal možnosť vyjadriť sa k predmetu konania, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

V rámci preskúmania správnosti samotného výroku napadnutého uznesenia, krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. Trestného zákona ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmiennečne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 Trestného zákona a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného, rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmiennečne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj

kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe preskúmania správnosti výroku samotného uznesenia okresného súdu, napadnutého sťažnosťou odsúdeného, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmienené prepustenie splnením troch podmienok, a to vykonaním trestu v predpísanej dĺžke, preukázaním polepšenia plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázaním dôvodnej možnosti očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia, na obsah ktorého týmto krajský súd poukazuje v celom rozsahu v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu zákonnú podmienku, ktorou je vykonanie zákonom vyžadovanej časti trestu a tzv. druhú materiálnu podmienku preukázania polepšenia, avšak nebola u neho splnená tretia podmienka v podobe odôvodnenej pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného v prípade jeho prepustenia pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu poznatky o doterajšom spôsobe života odsúdeného aj napriek jeho súčasnemu správaniu sa vo výkone trestu odňatia slobody v súlade s ústavným poriadkom, nedávajú podklad k tomu, aby bolo možno dospieť k rozumnému a odôvodnenému presvedčeniu, že u odsúdeného odpadlo riziko ďalšej recidívy. Z obsahu spisu vyplýva, že doterajšie odsúdenia, a to prevažne za rovnakú (drogovú) trestnú činnosť, nesplnili u odsúdeného svoj výchovný účel, aby viedol už len riadny život.

V tejto súvislosti opakovane považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, ktoré ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mali viesť k vedeniu riadneho života. V neposlednom rade je potrebné u odsúdeného zohľadniť aj skutočnosť, že u odsúdeného je náprava podstatne sťažená z hľadiska vyhodnotenia osoby odsúdeného (pravdepodobne pretrvávajúca drogová závislosť odsúdeného, nakoľko odmietol absolvovať uložené ochranné protitoxikomanické liečenie) a charakteru opakovanej trestnej činnosti ako tzv. špeciálnej recidívy, pretože spáchaním prevažne rovnakej (drogovej) trestnej činnosti odsúdený len potvrdil svoje sklony k jej páchaniu. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (výkon odňatia slobody) odsúdeného zrejme neodradila od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že v prejednávacom prípade správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody v súlade s ústavným poriadkom svedčí len o tom, že v prípade neustálej kontroly je odsúdený schopný dodržiavať normy správania sa, nie však o tom, že by doterajším výkonom trestu odňatia slobody boli u osobnosti odsúdeného úplne eliminované zistené sklony k úmyselnému porušovaniu záujmov chránených Trestným zákonom, pre ktoré sklony sa odsúdený opakovane dopúšťa trestnej činnosti, pre ktorú je už opakovane aj vo výkone trestu odňatia slobody.

Keďže s poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu okresného súdu nie je dôvodná, podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.